UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

13 päivänä lokakuuta 2016*

Ennakkoratkaisupyyntö — Tekniset määräykset onnenpelialalla — Direktiivi 98/34/EY — Teknisen määräyksen käsite — Jäsenvaltioiden velvollisuus ilmoittaa komissiolle kaikki teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset — Sellaisten sääntöjen soveltumattomuus, joita on pidettävä teknisinä määräyksinä ja joita ei ole ilmoitettu Euroopan komissiolle

Asiassa C-303/15,

jossa on kyse SEUT 267 artiklaan perustuvasta ennakkoratkaisupyynnöstä, jonka Sąd Okręgowy w Łodzi (Lodzin alueellinen tuomioistuin, Puola) on esittänyt 24.4.2015 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut unionin tuomioistuimeen 22.6.2015, saadakseen ennakkoratkaisun asiassa

Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł.

vastaan

G. M. ja

M. S.,

Colin Wiliams sp. z o.o:n osallistuessa asian käsittelyyn,

UNIONIN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja R. Silva de Lapuerta sekä tuomarit E. Regan, A. Arabadjiev, C. G. Fernlund ja S. Rodin (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: M. Bobek,

kirjaaja: hallintovirkamies I. Illéssy,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 20.4.2016 pidetyssä istunnossa esitetyn,

ottaen huomioon huomautukset, jotka sille ovat esittäneet

— Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł., edustajinaan M. Gruszka ja M. Ziarko,

— G. M., edustajinaan S. Sołtysik ja M. Górski, adwokaci,

— Puolan hallitus, asiamiehinään B. Majczyna ja D. Lutostańska,

* Oikeudenkäyntikieli: puola.

— Belgian hallitus, asiamiehinään L. Van den Broeck, M. Jacobs ja C. Pochet, avustajinaan P. Vlaemminck ja B. Van Vooren, advocaten,

— Kreikan hallitus, asiamiehinään K. Nasopoulou ja S. Lekkou,

— Portugalin hallitus, asiamiehinään L. Inez Fernandes ja P. Fragoso Martins,

— Euroopan komissio, asiamiehinään G. Braga da Cruz, A. Szmytkowska, H. Tserepa-Lacombe ja A. Stobiecka-Kuik,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.7.2016 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

1 Ennakkoratkaisupyyntö koskee teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/34/EY (EYVL 1998, L 204, s. 37), sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1998 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/48/EY (EYVL 1998, L 217, s. 18; jäljempänä direktiivi 98/34), 8 artiklan 1 kohdan tulkintaa.

2 Tämä pyyntö on esitetty asiassa, jossa asianosaisina ovat yhtäältä Naczelnik Urzędu Celnego I w Ł. (L:n tullitoimipaikan I johtaja) ja toisaalta G. M. (jäljempänä M.) ja M. S. (jäljempänä S.) ja joka koskee verorikkomusta.

Asiaa koskevat oikeussäännöt

Unionin oikeus

3 Direktiivin 98/34 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”Tässä direktiivissä tarkoitetaan:

1) ’tuotteella’ teollisesti valmistettua tuotetta ja maataloustuotetta, mukaan lukien kalastustuotteet;

2) ’palvelulla’ kaikkia tietoyhteiskunnan palveluja, toisin sanoen kaikkia etäpalveluina sähköisessä muodossa palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavia palveluja, joista tavallisesti maksetaan korvaus.

– –

3) ’teknisellä eritelmällä’ asiakirjaan sisältyvää eritelmää tuotteelta vaadittavista ominaisuuksista, kuten laadusta, käyttöominaisuuksista, turvallisuudesta tai mitoista, mukaan lukien tuotteita koskevat myyntinimeä, termistöä, tunnuksia, kokeita ja testausmenetelmiä, pakkaamista, merkitsemistä tai selostetta koskevat vaatimukset sekä vaatimustenmukaisuuden arvioinnin menettelyt;

– –

4) ’muulla vaatimuksella’ vaatimusta, joka ei ole tekninen eritelmä ja joka asetetaan tuotteelle erityisesti kuluttajan tai ympäristön suojelutarkoituksessa ja joka koskee tuotteen elinkaarta markkinoille saattamisen jälkeen eli käyttöedellytyksiä, kierrätystä, uudelleenkäyttöä tai tuotteesta huolehtimista, jos nämä edellytykset voivat vaikuttaa merkittävästi tuotteen koostumukseen tai sen luonteeseen, taikka sen kaupan pitämiseen;

5) ’palveluja koskevalla määräyksellä’ yleisluontoista vaatimusta, joka koskee 2 kohdassa tarkoitettujen palvelujen saatavuutta ja palvelutoiminnan harjoittamista, erityisesti palvelun tarjoajaa, palveluja ja palvelujen vastaanottajaa koskevia määräyksiä, lukuun ottamatta määräyksiä, jotka eivät erityisesti koske kyseisessä kohdassa määriteltyjä palveluja.

– –

11) ’teknisellä määräyksellä’ teknistä eritelmää tai muuta vaatimusta taikka palveluja koskevaa määräystä, mukaan lukien sovellettavat hallinnolliset määräykset, jonka noudattaminen on oikeudellisesti tai tosiasiallisesti pakollista ja joka koskee kaupan pitämistä, palvelujen tarjoamista, palvelujen tarjoajien sijoittautumista tai käyttöä jäsenvaltiossa tai suuressa osassa sen aluetta sekä jäsenvaltioiden lakeja, asetuksia ja hallinnollisia määräyksiä, joissa kielletään tuotteen valmistus, tuonti, kaupan pitäminen tai käyttö taikka joissa kielletään palvelujen tarjoaminen, palvelujen käyttö tai sijoittautuminen palvelujen tarjoajana, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 10 artiklan säännösten soveltamista.

– –”

4 Kyseisen direktiivin 8 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle välittömästi teknisiä määräyksiä koskevat ehdotukset, paitsi kun on kyse kansainvälisen tai eurooppalaisen standardin käyttöönotosta sellaisenaan, jolloin pelkkä tiedonanto riittää, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 10 artiklan säännösten soveltamista. Niiden on toimitettava komissiolle myös ilmoitus niistä syistä, joiden vuoksi tällaisen teknisen määräyksen laatiminen on tarpeen, jollei näitä syitä selvitetä jo ehdotuksessa.

– –”

Puolan oikeus

5 Onnenpelilain, joka on annettu 19.11.2009 (Ustawa o grach hazardowych; Dz. U. 2009, nro 201, järjestysnumero 1540), sellaisena kuin sitä sovelletaan pääasiassa (jäljempänä onnenpelilaki), 6 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Toiminnan harjoittaminen ruletin, korttipelien, noppapelien ja automaattipelien alalla on sallittua ainoastaan pelikasinotoiminnan harjoittamiseen myönnetyn toimiluvan perusteella.”

6 Mainitun lain 14 §:n 1 momentissa säädetään seuraavaa:

”Ruletti-, kortti-, noppa- ja automaattipelien järjestäminen on sallittua vain pelikasinoissa.”

Pääasia ja ennakkoratkaisukysymys

7 M:ää ja S:ää syytettiin L:n tullitoimipaikan I johtajan aloitteesta Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzissa (Lodzin paikallinen tuomioistuin, Puola) siitä, että he olivat 6.7.2012–23.1.2013 järjestäneet automaattipelejä ilman onnenpeleistä annetun lain 6 §:n 1 momentissa tarkoitettua lupaa pelikasinotoiminnan harjoittamiseksi. Tällainen teko katsotaan Puolan verolainsäädännön sääntöjen rikkomiseksi.

8 Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi lopetti 13.1.2015 antamallaan päätöksellä M:n ja S:n osalta vireille pannun asian käsittelyn.

9 Kyseinen tuomioistuin totesi 19.7.2012 annetun tuomion Fortuna ym. (C-213/11, C-214/11 ja C-217/11, EU:C:2012:495) valossa, että onnenpelilain 6 §:n 1 kohta, jonka mukaan automaattipelien järjestämiseen on saatava pelikasinotoimintaan tarkoitettu toimilupa, on luokiteltava tekniseksi määräykseksi ja ettei siihen voitu vedota syytettyjä vastaan sen takia, ettei kyseistä pykälää ollut ilmoitettu komissiolle.

10 L:n tullitoimipaikan I johtaja valitti Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzin päätöksestä ennakkoratkaisua pyytäneeseen tuomioistuimeen.

11 Koska peliautomaatit, joista on kyse pääasiassa, on ostettu Tšekistä, kyseinen tuomioistuin pohtii, mitä seurauksia on sillä, ettei onnenpelilain 6 §:n 1 momenttia ole ilmoitettu komissiolle.

12 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ei yhtäältä jätä ottamatta huomioon unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntöä, jonka mukaan teknisten määräysten ilmoitusvelvollisuuden laiminlyönti tekee mainituista määräyksistä vaikutuksettomia, joten niihin ei voida vedota kolmatta vastaan. Toisaalta kyseinen tuomioistuin muistuttaa unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä, jonka mukaan jäsenvaltioilla on vapaus päättää onnenpelejä koskevan politiikkansa tavoitteista. Mainittu tuomioistuin toteaa lisäksi, että asetettuja rajoituksia voidaan arvioida ainoastaan ottamalla huomioon kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisten viranomaisten tavoittelemat päämäärät ja se suojan taso, joka niiden on tarkoitus turvata, sekä täytettävä unionin tuomioistuimen oikeuskäytännössään asettamat oikeasuhteisuuden edellytykset.

13 Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin katsoo lisäksi, että pääasia poikkeaa asioista, jotka johtivat 30.4.1996 annettuun tuomioon CIA Security International (C-194/94, EU:C:1996:172) ja 8.9.2005 annettuun tuomioon Lidl Italia (C-303/04, EU:C:2005:528), koska edellä mainituissa asioissa ilmoittamatta jätetyt tekniset määräykset koskivat sääntelyjä, joita eivät koskeneet samat rajoitukset kuin onnenpelejä. Kyseinen tuomioistuin katsoo näin ollen, että on tarpeen tulkita direktiivin 98/34 8 artiklaa sen selvittämiseksi, voidaanko se ymmärtää siten, että SEUT 36 artiklan kannalta on sallittua arvioida ilmoittamatta jätettyjä säännöksiä kyseisen artiklan valossa ja kieltäydyttävä soveltamasta ilmoittamatta jätettyjä säännöksiä ainoastaan silloin, kun ne eivät merkitse EUT-sopimuksen kyseisen määräyksen kanssa yhteensopivaa rajoitusta.

14 Mainittu tuomioistuin huomauttaa lopuksi, että on vaikeata varauksetta hyväksyä teknisten määräysten ilmoittamatta jättämisestä aiheutuvaa ehdotonta seurausta ilman, että voitaisiin arvioida sitä, pysyvätkö ne SEUT 36 artiklassa määritellyissä rajoissa. Saman tuomioistuimen mukaan tällaisten määräysten automaattinen soveltamatta jättäminen johtaisi onnenpelien täysin vapaaseen järjestämiseen. Se, että ilmoittamatta jättämisen seurausta pidettäisiin ehdottomana, voisi kyseisen tuomioistuimen mukaan lisäksi horjuttaa jäsenvaltioiden politiikkaa muilla aloilla.

15 Sąd Okręgowy w Łodzi (Lodzin alueellinen tuomioistuin, Puola) on tässä tilanteessa päättänyt lykätä asian ratkaisua ja esittää unionin tuomioistuimelle seuraavan ennakkoratkaisukysymyksen:

”Voidaanko [direktiivin 98/34] 8 artiklan 1 kohtaa tulkita siten, että silloin kun on kyse luonteeltaan teknisinä määräyksinä pidettyjen määräysten ilmoittamatta jättämisestä, on mahdollista erottaa toisistaan seuraukset siten, että sellaisia vapauksia koskevien määräysten osalta, jotka eivät kuulu SEUT 36 artiklan rajoitusten piiriin, ilmoittamatta jättämisen on johdettava siihen, ettei kyseisiä määräyksiä voida soveltaa tietyssä ratkaistavana olevassa asiassa, kun taas sellaisia vapauksia koskevien määräysten osalta, jotka kuuluvat SEUT 36 artiklan rajoitusten piiriin, kansallinen tuomioistuin, joka samanaikaisesti on unionin oikeuden soveltamisesta vastaava tuomioistuin, voi arvioida, täyttävätkö kyseiset määräykset niiden ilmoittamatta jättämisestä huolimatta SEUT 36 artiklan vaatimukset, jolloin niitä voitaisiin soveltaa?”

Ennakkoratkaisukysymyksen tarkastelu

16 Aluksi on muistettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kansallisten tuomioistuinten ja unionin tuomioistuimen välille SEUT 267 artiklalla luodussa yhteistyömenettelyssä unionin tuomioistuimen tehtävänä on antaa kansalliselle tuomioistuimelle hyödyllinen vastaus, jonka perusteella kansallinen tuomioistuin voi ratkaista siinä vireillä olevan asian. Unionin tuomioistuimen on tämän vuoksi tarvittaessa muotoiltava sille esitetyt kysymykset uudelleen (ks. vastaavasti tuomio 28.4.2016, Oniors Bio, C-233/15, EU:C:2016:305, 30 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Unionin tuomioistuin saattaa myös joutua ottamaan huomioon sellaisia unionin oikeuden normeja, joihin kansallinen tuomioistuin ei ole ennakkoratkaisukysymyksessään viitannut (määräys 14.7.2016, BASF, C-456/15, ei julkaistu, EU:C:2016:567, 15 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

17 Tästä on todettava, että ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin ottaa lähtökohdaksi olettaman siitä, että onnenpelilain 6 §:n 1 momentissa säädetyn säännön kaltainen sääntö kuuluu direktiivissä 98/34 tarkoitetun sellaisen teknisen määräyksen käsitteen alaan, jota mainitun direktiivin 8 artiklan 1 kohdan mukaan koskee ilmoitusvelvollisuus, jonka laiminlyönnistä seuraa, ettei tällaista määräystä voida soveltaa.

18 Tässä yhteydessä on palautettava mieleen, että ”teknisen määräyksen” käsite kattaa neljä toimenpiteiden luokkaa, joita ovat ensinnäkin direktiivin 98/34 1 artiklan 3 alakohdassa tarkoitettu ”tekninen eritelmä”, toiseksi direktiivin 1 artiklan 4 alakohdassa määritelty ”muu vaatimus”, kolmanneksi direktiivin 1 artiklan 5 alakohdassa tarkoitettu ”palveluja koskeva määräys” ja neljänneksi saman direktiivin 1 artiklan 11 alakohdassa tarkoitetut ”jäsenvaltioiden lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, joissa kielletään tuotteen valmistus, tuonti, kaupan pitäminen tai käyttö taikka joissa kielletään palvelujen tarjoaminen, palvelujen käyttö tai sijoittautuminen palvelujen tarjoajana” (ks. tuomio 4.2.2016, Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, 70 kohta).

19 Tässä yhteydessä on ensinnäkin muistettava, että teknisen eritelmän käsite edellyttää, että kansallisella toimenpiteellä viitataan ehdottomasti tuotteeseen tai sen pakkaukseen sellaisenaan ja vahvistetaan näin ollen yksi tuotteelta vaadittava ominaisuus. Sitä vastoin silloin, kun kansallisella toimenpiteellä säädetään yritysten sijoittautumisedellytyksistä, kuten säännöksissä, joissa elinkeinotoiminnan harjoittamisen edellytykseksi asetetaan ennakkolupa, kyseiset edellytykset eivät ole teknisiä eritelmiä (ks. vastaavasti tuomio 21.4.2005, Lindberg, C-267/03, EU:C:2005:246, 57 ja 59 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

20 Toiseksi on todettava, että jotta kansallinen toimenpide voitaisiin luokitella direktiivin 98/34 1 artiklan 4 alakohdassa tarkoitetuksi ”muuksi vaatimukseksi”, sen on oltava ”edellytys”, joka voi vaikuttaa merkittävästi kyseessä olevan tuotteen koostumukseen, luonteeseen tai kaupan pitämiseen (ks. vastaavasti tuomio 19.7.2012, Fortuna ym., C-213/11, C-214/11 ja C-217/11, EU:C:2012:495, 35 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). On kuitenkin tutkittava, onko tällainen toimenpide

luokiteltava kyseessä olevan tuotteen käyttöön liittyväksi ”edellytykseksi”, vai onko päinvastoin kyse kansallisesta toimenpiteestä, joka kuuluu direktiivin 98/34 1 artiklan 11 alakohdassa mainittuun teknisten määräysten luokkaan. Kuuluminen jompaankumpaan näistä teknisten määräysten luokasta riippuu kyseisellä toimenpiteellä määrätyn kiellon ulottuvuudesta (ks. vastaavasti tuomio 21.4.2005, Lindberg, C-267/03, EU:C:2005:246, 73 ja 74 kohta).

21 Kolmanneksi on todettava, että direktiivin 98/34 1 artiklan 5 alakohdassa tarkoitettu teknisen määräyksen käsite kattaa yksinomaan säännöt, jotka koskevat tietoyhteiskunnan palveluja, toisin sanoen kaikkia etäpalveluina sähköisessä muodossa palvelun vastaanottajan henkilökohtaisesta pyynnöstä toimitettavia palveluja (ks. vastaavasti tuomio 2.6.2005, Mediakabel, C-89/04, EU:C:2005:348, 19 kohta).

22 Kun nämä alustavat näkökohdat otetaan huomioon, esitetty kysymys on ymmärrettävä siten, että kansallinen tuomioistuin tiedustelee, onko direktiivin 98/34 1 artiklaa tulkittava siten, että sellainen kansallinen säännös, josta on kyse pääasiassa, kuuluu kyseisessä direktiivissä tarkoitetun teknisen määräyksen käsitteen alaan.

23 Aluksi on todettava, ettei tällainen säännös, jolla edellytykseksi toiminnan harjoittamiselle ruletin, korttipelien, noppapelien ja automaattipelien alalla asetetaan pelikasinotoiminnan harjoittamiseen myönnetty toimilupa, ole direktiivin 98/34 1 artiklan 3 alakohdassa tarkoitettu ”tekninen eritelmä”, koska sillä ei viitata tuotteeseen tai sen pakkaukseen sellaisenaan eikä vahvisteta yhtä tuotteelta vaadittavaa ominaisuutta.

24 Seuraavaksi on todettava, ettei kyseinen säännös kuulu direktiivin 98/34 1 artiklan 5 alakohdassa tarkoitettuun tietoyhteiskunnan ”palveluja koskevien määräysten” luokkaan, koska se ei koske kyseisen direktiivin 1 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja ”tietoyhteiskunnan palveluja”.

25 Sen määrittämiseksi, kuuluuko onnenpelilain 6 §:n 1 momentti joko direktiivin 98/34 1 artiklan 4 alakohdan tai kyseisen direktiivin 1 artiklan 11 alakohdan soveltamisalaan, on tutkittava, voiko tällainen säännös vaikuttaa merkittävästi kyseisen tuotteen – tässä tapauksessa peliautomaattien – koostumukseen, luonteeseen tai sen kaupan pitämiseen kyseessä olevan tuotteen käyttöä koskevana ”edellytyksenä”, vai onko kyse kansallisesta toimenpiteestä, joka kuuluu mainitun direktiivin 1 artiklan 11 alakohdassa mainittuun kieltojen luokkaan.

26 Tästä on palautettava mieleen, että ruletti-, kortti-, noppa- ja automaattipelien järjestäminen rajataan pelikasinoihin onnenpelilain 14 §:n 1 momentissa. Mainittu säännös on ilmoitettu komissiolle ”teknisenä määräyksenä” ottaen huomioon se, että unionin tuomioistuin on jo todennut yhtäältä, että kansallinen toimenpide, jolla oikeus tiettyjen onnenpelien järjestämiseen varataan yksinomaan kasinoille, on mainitussa 1 artiklan 11 alakohdassa tarkoitettu ”tekninen määräys”, koska se voi vaikuttaa merkittävästi kyseessä olevassa yhteydessä käytettävien tuotteiden luonteeseen tai kaupan pitämiseen, ja toisaalta, että kielto harjoittaa toimintaa tietyillä tuotteilla muualla kuin kasinoissa voi vaikuttaa merkittävästi kyseisten tuotteiden kaupan pitämiseen rajoittamalla niiden käyttömahdollisuuksia (ks. vastaavasti tuomio 11.6.2015, Berlington Hungary ym., C-98/14, EU:C:2015:386, 98 ja 99 kohta).

27 Kyseisen lain 6 §:n 1 momenttia, jossa säädetään, että toiminnan harjoittaminen ruletin, korttipelien, noppapelien ja automaattipelien alalla edellyttää pelikasinotoiminnan harjoittamiseen myönnettyä toimilupaa, ei sitä vastoin ole ilmoitettu.

28 Komission näkemystä, jonka mukaan kyseessä olevien kahden kansallisen säännöksen välillä on läheinen yhteys, joka johtaa siihen, ettei onnenpelilain 14 §:n 1 momenttia ole mahdollista tarkastella erillään kyseisen lain 6 §:n 1 momentista, ei voida hyväksyä. Kuten julkisasiamies on todennut ratkaisuehdotuksensa 38–44 kohdassa, mainitun lain 6 §:n 1 momentilla ja 14 §:n 1 momentilla on

erilaiset tehtävät ja soveltamisalat. Kyseisen lain 6 §:n 1 momentissa oleva kuvaileva tekijä, jolla kyseinen lupa määritellään ”pelikasinotoiminnan harjoittamiseen” myönnetyksi toimiluvaksi, ei muuta kyseistä päätelmää.

29 Näin ollen on todettava, ettei onnenpelilain 6 §:n 1 momenttia voida pitää direktiivin 98/34 1 artiklan 4 alakohdassa tarkoitettuna ”muuna vaatimuksena”, koska se lupa, jota kyseisessä kansallisessa säännöksessä edellytetään onnenpelien järjestämiseksi, on edellytys, joka koskee tällaisten pelien järjestämistä koskevaa toimintaa, toisin kuin kyseisen lain 14 §:n 1 momentti, jossa asetetaan edellytyksiä kyseisille tuotteille kieltämällä niiden käyttö muualla kuin kasinoissa.

30 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on lisäksi todettu, että kansalliset säännökset, joilla pelkästään säädetään yritysten sijoittautumisedellytyksistä tai palveluiden tarjoamisen edellytyksistä, kuten säännökset, joissa elinkeinotoiminnan harjoittamisen edellytykseksi asetetaan ennakkolupa, eivät ole direktiivin 98/34 1 artiklan 11 alakohdassa tarkoitettuja teknisiä määräyksiä (ks. vastaavasti tuomio 4.2.2016, Ince, C-336/14, EU:C:2016:72, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

31 Näin ollen on todettava, ettei onnenpelilain 6 §:n 1 momentin kaltainen säännös ole direktiivissä 98/34 tarkoitettu ”tekninen määräys”.

32 Tässä tilanteessa ei ole tarpeen tarkastella niitä seurauksia, joita teknisen määräyksen ilmoitusvelvollisuuden laiminlyönnillä on.

33 Edellä olevista näkökohdista seuraa, että esitettyyn kysymykseen on vastattava, että direktiivin 98/34 1 artiklaa on tulkittava siten, ettei sellainen kansallinen säännös, josta on kyse pääasiassa, kuulu kyseisessä direktiivissä tarkoitetun sellaisen teknisen määräyksen käsitteen alaan, jota mainitun direktiivin 8 artiklan 1 kohdan mukaan koskee ilmoitusvelvollisuus, jonka laiminlyönnistä seuraa, ettei tällaista määräystä voida soveltaa.

Oikeudenkäyntikulut

34 Pääasian asianosaisten osalta asian käsittely unionin tuomioistuimessa on välivaihe kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian käsittelyssä, minkä vuoksi kansallisen tuomioistuimen asiana on päättää oikeudenkäyntikulujen korvaamisesta. Oikeudenkäyntikuluja, jotka ovat aiheutuneet muille kuin näille asianosaisille huomautusten esittämisestä unionin tuomioistuimelle, ei voida määrätä korvattaviksi.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

Teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22.6.1998 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 98/34/EY, sellaisena kuin se on muutettuna 20.7.1998 annetulla Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivillä 98/48/EY, 1 artiklaa on tulkittava siten, ettei sellainen kansallinen säännös, josta on kyse pääasiassa, kuulu kyseisessä direktiivissä tarkoitetun sellaisen teknisen määräyksen käsitteen alaan, jota mainitun direktiivin 8 artiklan 1 kohdan mukaan koskee ilmoitusvelvollisuus, jonka laiminlyönnistä seuraa, ettei tällaista määräystä voida soveltaa.

Allekirjoitukset